

«El Jaume és el millor entrenador que ha tingut mai aquest club»

ENTREVISTA-BÀSQUET ACB. Segona part de l'entrevista a **Josep Vives**, president del **Bàsquet Manresa**. Analitza en profunditat el paper de Jaume Ponsarnau i el seu equip tècnic, a qui lloa obertament, i destil·la els rumors que apunten a una desaparició del club en cas de descens: «Si la ciutat vol, seguirem donant guerra».

La independència de Catalunya seria positiva o negativa pel club?

Seria fabulosa. Perquè, pensem una cosa, posant alguna dada sobre la taula: si nosaltres estiguéssim al País Basc, aquests últims anys, enlloc d'haver acabat amb pèrdues hauríem tancat, o bé a zero, o bé amb superàvit. Si estiguéssim a una comunitat autònoma com la basca, que té concert econòmic, i que per tant li permet fer una política determinada en el món de l'esport, que és la que fan, nosaltres estaríem en aquesta situació.

Per tant, si fóssim un país independent i el govern català fes una política normal, nosaltres estaríem en una situació molt millor. Per a nosaltres un estat independent seria una solució extraordinària.

S'hauria de fer una lliga a nivell català o es podria seguir competint a l'ACB?

Jo sóc dels que penso que al final hi ha un interès determinat que va més enllà de l'adscripció política o ideològica. Als Balcans hi va haver una confrontació bèl·lica, que jo no la vull pel meu país, que se'm entengui bé. Però van acabar desintegrant l'antiga Iugoslàvia i la van fragmentar amb tot una sèrie d'estats independents. Juguen la lliga Adriàtica i semblava que allà ningú jugaria uns contra els altres.

És com en la LFP, ningú renunciaria a un Barça-Madrid, no? Per tant, el Barça-Madrid es continuaria jugant, i nosaltres, doncs depèn: si a Catalunya hi hagués suficient nivell per fer la nostra lliga ACB, però segurament ens faltaria massa crítica i musculatura perquè tampoc som tants i, per tant, continuariem jugant la lliga ACB. Jo crec que al final aquestes coses tenen un plantejament que va més enllà del plantejament polític. Al principi podria sortir algú i dir que no ens vol a la lliga ACB per haver marxat d'Espanya, però saps que passa? Que si a la lliga ACB se'n va el Barça, per exemple, perdria (dient una xifra a grosso modo i agafada amb molta prevenció) més d'un 30% d'ingressos. I si marxés també el Madrid, doncs suma-li un 30% més. Aleshores, a la lliga ACB li interessa que marxi el Barça? No. Per tant, per la mateixa raó que el Barça jugaria la lliga ACB nosaltres també la jugaríem, i el Joventut.

Amb això hem d'estar tranquils. I espero que aquest procés es produeixi quan abans millor, perquè el país se'ns està morint entre les mans. I amb el país ens estem morint tots: cadascú de nosaltres, les empreses, els clubs, etc. Jo ho tinc molt clar.

Tornant al tema de l'ACB, vas fer un comunicat on et queixaves de l'arbitratge. Perquè creus que els àrbitres no ens respecten com ho fan amb altres clubs?

Jo vaig fer aquesta queixa perquè normalment nosaltres hem estat molt prudents en aquest sentit. Perquè crec que la feina dels àrbitres, i no és un tòpic, és molt difícil, i per tant és una feina que s'ha de respectar molt i que se'ls ha de respectar l'error. De la mateixa manera que respectem que un jugador falli un tir lliure, també hem de respectar l'errada d'un àrbitre que hagi de decidir amb dècimes de segon jugades que són molt complicades de veure. Per tant, parteixo d'aquesta base. Ara bé, a mi el que no em va semblar admissible és que en moments determinats, ja no és que s'apliqués un criteri determinat en un cantó i diferent en l'altre, que això va passar en alguns partits; sinó que fins hi tot vegis les actituds d'alguns àrbitres respecte l'entrenador o els nostres jugadors, que no eren les que pertocquen per una persona que ha de fer de jutge en una pista i per una persona que a més el que ha de compartir són els valors de l'esport. I a mi em semblava que això si que no era ni acceptable ni tolerable per part nostra. I per

això vaig fer aquestes manifestacions, que evidentment a l'ACB no van agradar. De fet, l'ACB em va obrir un expedient i van dir que m'amonestarien. Jo al·legaré les amonestacions, perquè hi ha gent que confon el respecte als altres amb la llibertat d'expressió. Jo crec que vaig expressar-me educadament i que era molt important perquè era, d'alguna manera, posar sobre la taula allò que tothom estava veient que passava. Nosaltres aquells dies ens vam trobar molts aficionats que ens deien que havíem de dir alguna cosa perquè sinó sentien que el club no els defensava. I penso que ens havíem de defensar i en aquest sentit, vam ser correctes i curosos a l'hora d'explicar-nos; vam presentar exemples concrets, no vam anar amb vaguetats, i si ho hagués de tornar a fer ho tornaria a fer.

Jo sóc dels que defenso els àrbitres, la seva feina i la seva honestedat, però en alguns partits aquest any amb nosaltres el seu comportament no ha estat correcte ni respectuós. I de la mateixa manera que els àrbitres exigeixen respecte i els l'hem de donar, ells tenen l'obligació indiscutible, absoluta, irrenunciable i indispensable de respectar-nos a nosaltres.

Amb el tema de l'arbitratge continuem tenint un problema: no s'hi actua amb normalitat, els àrbitres continuen formant una mena de col·lectiu tancat. I crec que això s'ha d'obrir: els àrbitres són uns actors més d'aquest espectacle, i com a tals han de ser tractats amb normalitat, com tractem als jugadors o als entrenadors. Són uns més, no són com una mena de casta que els hem de mantenir a part com blindats. S'ha de poder interactuar amb ells, i entre d'altres coses perquè no oblidem que són treballadors de la lliga ACB. Per tant, com a treballadors de la lliga han de respondre de la seva feina pel sou que cobren, igual que fem amb els jugadors. I això s'ha de poder fer normalment, i sense que suposi estar constantment atacant els arbitres. Tampoc els hem d'estar sacsejant cada dia, perquè sinó amb tant soroll també és complicat que ells tinguin la serenor necessària per a fer la seva feina ben feta. Però ells han de saber que no són intocables i que les seves actuacions també poden ser comentades i discutides públicament i no d'una manera tancada com passa en aquests moments. I com més normal sigui això, i com amb més normalitat ens puguem comportar amb ells, crec que serà molt millor per a ells. Però aquesta és una lluita que encara no l'hem guanyada.

Creus que l'ACB és una lliga justa? Al principi de temporada vam entrevistar Jordi Grimau i ens va dir que creia que el calendari estava fet a dit, per afavorir els equips que jugaven Euroliga i perjudicar als equips petits.

Jo el Jordi me l'estimo moltíssim i el respecto molt. Però jo vull pensar que no. Fer el calendari de l'ACB és molt complicat. Jo ho he parlat amb l'Oscar Gómez, que és el responsable de competicions de l'ACB, i diu que per molts factors (com els camps que no són propietat dels clubs i en què es poden trobar que s'hi fan concerts, etc.) sumats a la casuística, fa que fer el calendari sigui un trencaclosques per qui el fa. Per tant, jo no crec que hi hagi aquesta predisposició, perquè si hi fos ja seria adulterar la competició des del començament. Si que és una competició molt desigual. I crec que l'ACB hauria d'agafar clarament el model de la NBA: delimitar salaris, etc. I sobretot, una altra cosa que no depèn de l'ACB però que aquesta podria impulsar (tot i que sé que ara no ho faran perquè hi ha molts dels seus socis que es posarien bastant nerviosos), que és que el legislador espanyol, que és qui en té la competència, acabis limitant tot un seguit de coses que ara s'han convertit en una pràctica habitual i que prostituteixen absolutament la competició. Per exemple: el diner públic dels clubs. Avui en dia hi ha clubs que tenen més d'un 50% del seu finançament dels diners públics. Això no es pot tolerar. Una cosa és que hi hagi una aportació pública determinada, perquè els clubs fan una funció per a la ciutat, però mai una aportació excessiva. En el cas de Manresa, per exemple, i ara havent baixat el pressupost, l'aportació que tenim és de l'Ajuntament de Manresa i ens aporta un 10% del nostre pressupost (abans era menys, perquè el nostre pressupost era més gran). Està molt bé, agraïdíssims a l'Ajuntament pel gran esforç que fa per nosaltres. Però l'altre 90% ens hem de buscar les misses: abonaments, taquilla, anunciant, espònsors, la pròpia lliga... el que toqui. Per tant, el legislador hauria de dir que no pot ser que tal com està el món financer actualment, hi hagi caixes que siguin propietàries de

clubs. I que a més a més, no només patrocinin els clubs sinó que cada any acabin afegint-hi diners per compensar les pèrdues de l'exercici. No.

Per tant, casos com Unicaja o Cajasol (que ara és propietat de la Caixa) no poden donar-se. En un moment en què resulta que tenim problemes per mantenir segons quins hospitals, instituts, etc., que encara ens trobem que hi hagi una Diputació que posi 1,3 milions d'euros a un club cada any, on s'és vist això? Tot això s'ha de limitar.

És a dir, vostè el que proposaria seria una limitació dels salaris al estil de la NBA i una altra sobre la procedència del finançament dels clubs.

Que el finançament dels clubs en un 90% hauria de venir de la seva capacitat de generar ingressos. I el 10% restant si resulta que estan en un territori determinat que vol apostar per ells, perfecte. Però sempre ens hauríem de basar en això. Un mecanisme segons el qual per cada euro que generes te'n donin un 10%. D'aquesta manera també motivaries a que els clubs s'espavilessin. El que passa és que si aquest esquema s'apliqués, hi hauria algun club que veuria compromesa la seva continuïtat.

Perquè aquest sistema d'ara ha provocat dues coses: primer, que la gestió no s'ha premiat, s'ha premiat la no gestió: perquè si tu el 50% dels ingressos ja et vénen donats, quina necessitat tens d'esmolarte?; i en segon lloc, això ha produït una inflació enorme en el mercat: amb diners que no eren teus, acabaves pagant sous més alts a la gent i quan tu anaves a fitxar a algú els preus s'havien pujat molt perquè hi havia algun club que amb els diners de tots acabaven fitxant el jugador. Això jo crec que és un sistema pervers. I ara és el moment de fer el canvi: aquesta crisi és terrible, però en aquest sentit és un moment fantàstic. Perquè és un moment en el que això ho entendrà tothom. I no només ho entendria tothom, sinó que a més hi hauria una gran acceptació social.

No estic dient que no hi posin diners, però amb mesura. I això igualaria més la competició. Hi seguiria havent Barça i Madrid per sobre, o el cas del Valencia que el senyor Roig seguiria posant molts diners, però al final són seus, i això no ho critico.

Equips com el Lagun Aro o el Fuenlabrada, amb una situació delicada a la lliga com la del Manresa, han fet fitxatges de més renom que el Manresa.

En el cas del Lagun Aro, res a dir, perquè tenen aquests diners. En tenen més que nosaltres, no oblidem que són San Sebastià, tenen un bon espònsor i un suport de molts diners.

Però el cas del Fuenlabrada és diferent. Hem de pensar que Fuenlabrada, una part importantíssima del seu pressupost, més del 50%, és públic. El Robert Kurz nosaltres el volíem fitxar, però el Poch que ja l'havia entrenat el va convèncer i la seva oferta era més elevada.

Jo que no estic ficat dins d'aquest món no entenc perquè un jugador, com el cas del base del Valladolid, decideix anar a un lloc on sap que és molt probable que no cobri, que no pas en un on, tot i el sou ser més baix, té assegurat cobrar.

A vegades hi ha relacions internes, entre els agents i els clubs, que se'ns escapen. Nosaltres en el cas aquest de Valladolid ens vam quedar glaçats. Quan semblava que el jugador vindria aquí, va aparèixer el Valladolid doblant la nostre oferta. Un club d'on acaben de sortir dos jugadors (Renfroe i Hunter) perquè no cobraven. Vés a saber, potser els de Valladolid ara li garanteixen cobrar, amb pagarés i garanties, i els que no cobren són els que ara estan jugant. Pot passar. Nosaltres quan vam fitxar al Joan i al Josh (del que va sortir publicada una xifra que no era certa), jo vaig baixar i vaig dir als jugadors que cobrarien tots a l'hora. I que si un dia no es cobra a l'hora, no cobrarà ningú. Això aquí ho tenim clar.

Econòmicament l'operació del Creus ha sigut bona?

Molt bona.

No ha costat res?

Sí, una part del sou la paga el Barça i l'altra nosaltres, i li paguem la manutenció d'estar aquí. Però

és una operació que està molt bé per nosaltres.

De cara a l'any vinent, podria seguir?

No ho sé, depèn de com vagi tot i del plantejament que fem l'any que ve.

En el cas de quedar-nos a l'ACB al Barça potser li interessaria més que tingués minuts aquí que a la LEB. Jo crec que sí. Penso que amb ell s'ha de ser molt prudent, perquè és jove i perquè no seria just comparar-lo amb el seu pare.

Ell és un noi llest, físicament molt bo, un gran defensor, que sap jugar i que no té por. Ara per ara ha d'aprendre molt, però crec que té fusta i no li fa por decidir.

El cognom se li podria girar en contra. Si, crec que és important que la gent no el compari amb ningú. Jo sempre dic que el seu pare era un gran jugador, i ho va ser sempre, però sobretot va ser bo a partir dels 35 anys, i ell en té 21. Se li ha de donar marge.

Hi ha molta gent que es planteja si aquest últim fitxatge (Aleksandrov) és necessari. En el sentit de, tal i com està l'equip en la classificació, cal fer ara un esforç econòmic? No és millor guardar-se els diners pel futur?

Jo entenc els dos posicionaments. Per un criteri estrictament econòmic podríem no fitxar a ningú.

Però, primer: crec que la gent ha tingut un comportament extraordinari, ens ha animat en tot moment, ha entès quin era el nostre context i la mala sort que hem tingut, ha valorat l'esforç que ha fet tothom... i crec que la gent es mereix que puguem competir amb dignitat. Guanyant o perdent, però amb dignitat. I per poder competir amb dignitat, necessitem tenir uns mínims. I ens queden nou partits que els hem de poder jugar amb la mateixa intensitat que estàvem competint fins a perdre el Javi i el Charles. I això ho hem tingut molt clar. I mira que aquí els que estem en el Consell d'Administració hem de mirar molt el tema econòmic i la supervivència del club, perquè això es primordial i està per sobre del resultat del diumenge que ve. Però també entenem que això s'havia de fer.

Ho hem intentat fer amb molta prudència, és a dir, dient fitxem dos jugadors: el Joan, que no podrà fer de Javi, però que farem que l'Alex faci la feina del Javi i que el Joan ens pugui ajudar molt en la posició de base i, per tant aquí no ens gastem molts diners; i fitxem un pivot que ens pugui donar un rendiment que sigui, si més no, similar al del Charles. Sense que això suposi una despesa brutal i d'aquesta manera mantenir un cert equilibri. És a dir, per una banda ens gastem uns diners que nosaltres no tenim, i per tant hem de fer esforços gegants per tenir-los; i de l'altre fitxem i no deixem l'equip despullat. Perquè sinó l'equip, que fa un esforç terrible i dóna el 200% en els entrenaments i els partits, s'acabarà tancant. I crec que nosaltres som Manresa, tenim una samarreta i un nom i la nostra obligació és intentar respondre a això. Ara, dins d'aquests paràmetres assenyats. El que no podíem fer de cap manera, és dir és igual, perquè això no ho hauria entès ni l'afició ni els jugadors d'aquí.

La decisió l'hem madurada molt. Fixa't que durant tota la temporada nosaltres no vam fitxar un 4, que era una cosa que teníem a la cartera, perquè durant la temporada hem de pensar que nosaltres havíem d'anar sumant els ingressos per a pagar a la gent, vam tenir el problema d'Assignia, que ens va fer ser més prudents a l'hora de controlar les despeses, i per tant, hem intentat tirar endavant amb els que són. Però en el moment en què hem perdut peces importants, hem hagut de reaccionar.

També hi ha la sensació de que els fitxatges han arribat tard. Es lesionen el dia abans del Joventut, i la gent esperava que abans del partit del Lagun Aro els dos fitxatges ja fossin aquí. Les primeres opcions van fallar?

Hi ha diversos problemes: un, que hi hagi jugadors al mercat, que no n'hi ha gaires, com a mínim del nivell que vols que tinguin per poder jugar aquí; dos, el problema econòmic, vam dir, amb aquests diners i no més; en molts casos volíem mirar jugadors americans, perquè teníem plaça per ocupar. Què ens ha passat? Als Estats Units, què si jo estic pendent de la NBA, que si jo encara estic lesionat i em vull recuperar... i una competència ferotge d'altres llocs del món on paguen molt més: Qatar, Xina, Corea del Sud, algun país de l'Amèrica Llatina... Són casos concrets de jugadors que interessaven i no han pogut arribar.

Per tant, ha estat una feina molt difícil, el Pere Capdevila ha estat dia i nit treballant-hi amb això. Jo era el primer que "pressionava" al Pere, però és clar que les dificultats eren molt grans. A

aquestes alçades de la temporada trobar jugadors que vinguin a ajudar, amb els diners que tenim nosaltres i els condicionants que tenim, era molt difícil.

La idea del Verkami d'on sorgeix?

Nosaltres fa temps que per pura necessitat, i també per vocació, com que mai tenim els diners, sempre hem d'anar buscant fórmules. I aquesta vegada, nosaltres tenim una persona al Consell d'Administració i a l'executiva del club, el Marc Bernadich, que és el responsable dels estudis empresarials de la FUB; i el Marc és molt actiu i en diem el responsable de la comissió de màrqueting del club. Aleshores ell va proposar el micro-mecenatge, al mes de novembre, ja que deia que no hi havia hagut mai fins ara un club de l'elit esportiu que s'hagi apuntat al micro-mecenatge en aquesta versió. Ell va pensar que no podíem oferir només allò que tothom podia esperar, com la samarreta, sinó que havíem d'oferir alguns productes molt exclusius (la camiseta del Señor o la pilota dels 40 anys) però que a més a més havíem d'oferir l'experiència: que la gent tingués la possibilitat de tocar-nos (anar a dinar amb els jugadors, entrenar amb ells, jugar contra ells...). Perquè a més a més, això també és el que feia que la campanya fos cridanera. I hem vist que és una cosa que a la gent li agrada, que la vol. I ens humanitza i ens apropa a les persones.

Primer ho vam estar treballant amb ell, a nivell intern del club (el Nil Llobet hi va treballar moltíssim també), i després amb Verkami perquè ells són experts. Nosaltres no necessitem 40.000?, en necessitem molts més, però ells ens van dir que primer marquéssim un objectiu perquè la gent que es vol apuntar a la campanya el vegi factible; el fet de fer-ho amb 40 dies és perquè ells ho marquen com un termini bo i ens va anar bé per poder dir lo de 40 anys-40.000?-40 dies, i la idea seria si podem i si té èxit la campanya, de poder-la prorrogar.

Hi ha molta gent preocupada per si el club podria desaparèixer si es baixa a la LEB...

No està en el nostre full de ruta desaparèixer. Al final, la nostra continuïtat depèn de la viabilitat econòmica i de la capacitat que tinguem de respondre als compromisos que hem contret, però la clau de que nosaltres continuem, ja sigui a la LEB o a l'ACB, és la gent. Si la gent s'abona, si la gent ve aquí, si els nostres anunciants i la ciutat no ens falla, amb tot això sumat, nosaltres tenim present i futur. Per tant, nosaltres el que estem intentant és que el club pugui continuar viu i puguem garantir-ne la seva supervivència. Ara, no amago que la dificultat del moment és molt gran i per això demanem que la gent ens ajudi.

A mi m'agradaria que el missatge fos molt clar en un sentit. Sempre hi ha hagut una mena de consciència instal·lada entre la gent de Manresa i de fora de que sempre ens en salvem, que si miracles, etc. Però és que hi haurà un dia que potser no ens en sortirem. I nosaltres diem ara que la nostra situació es delicada i difícil i que necessitem que, dintre de les possibilitats de la gent, que sé que ara és un mal moment i em fa mal al cor haver de demanar perquè tots sabem de les dificultats de les persones; però que si realment volem tirar-ho endavant, haurà de ser entre tots. Manresa té uns 70.000 habitants i la comarca uns 150.000, imaginem-nos que de totes les persones de la comarca tan sols n'hi haguessin 50.000 que cada una posés 10 euros: tindríem 500.000 euros aquí.

I amb això...

Amb això faríem una barbaritat. I estem parlant de deu euros, no estem parlant de 100 ni de 1000. Què vull dir amb això? Que quan diem que si suméssim l'esforç de tots, petit, el club aniria bé. Sempre dintre de l'austeritat i les apostes que hem de fer. L'any que ve encara podrem ajustar més el pressupost.

I no us fa por? Aquest any s'ha ajustat el pressupost, i per mala sort o pel que sigui, ha baixat molt el nivell esportiu de l'equip.

Hem de ser molt curosos amb això. Jo crec que nosaltres hem d'intentar no perdre de vista que qualitativament hem de tenir un equip competitiu, això està clar. Crec que si que és veritat que

podrem fer més exercicis d'aquests perquè el mercat està encara amb recessió.

Però hem de vigilar, perquè al final, si travessem la línia vermella, correm el risc de que ens passi el que ens està passant, tot i que aquest any també hi ha hagut un conjunt de factors que han fet que un equip que era molt ajustat, s'hagi esquarterat. I aquest és el problema que hem tingut.

Perquè això podria afectar a l'afició. L'any passat la gent va gaudir molt amb l'equip, i aquest any entenem la baixada de nivell ja que es té pitjor equip que l'any anterior. Però si l'any vinent el nivell baixés més, unit a la crisi econòmica, podria fer que la gent deixés de venir al Nou Congost. Està clar, nosaltres a la gent li hem de donar motius suficients perquè es continuï apassionant per això. Nosaltres al final gestionem la passió de les persones per uns colors i un equip, i per alimentar-la li hem de donar motius, que són fer una cosa que la gent se'n senti legítimament orgullosa i que li faci viure petits moments de felicitat.

Estic d'acord amb tu en que nosaltres no podem cenyir-ho tot a un control pressupostari que ha de ser-hi per a mantenir això, perquè si només ens fixem amb això i perdem de vista que hem de fer un equip que sigui competitiu i atractiu per la gent, aleshores no hauréu d'ajustar cap pressupost perquè la gent no vindrà.

I ja per acabar, no hi ha hagut cap moment en què s'hagi qüestionat al Jaume? Altres equips en males situacions han canviat l'entrenador.

No. Perquè amb els anys que fa que estic aquí de president, hem tingut diversos entrenadors, que a més a més tots han estat molt bons i honestos. I quan hem hagut de canviar un entrenador, com amb el Xavi Garcia i el Oscar Quintana, són dos dels moments més durs que he viscut aquí. Al final, hi tens una relació d'amistat amb aquestes persones, i penses que realment aquesta activitat és injusta, sobretot quan has de decidir això. Però si ho vam fer va ser perquè en aquell moment, ens va semblar que hi havia un moment de desorientació: la pressió, els resultats, l'equip... tot plegat havia fet que aquests entrenadors tinguessin un moment de dificultat per trobar el camí.

En canvi, el Jaume ha estat una persona d'una serenitat extraordinària, d'una implicació amb el club brutal, d'una racionalitat excepcional i, per tant, hem tingut sempre molt clar que els problemes que hem tingut i que al final s'han traduït amb uns resultats que no han estat bons, no han estat per culpa de l'estafeta tècnica. Han estat d'altres coses, que ja he comentat anteriorment.

I a més a més hem vist que el Jaume ha fet una feina excepcional, que els jugadors estaven amb ell i, el que és clau, que els jugadors se'l creïen. I se l'han cregut encara que es perdessin molts partits als últims instants. I amb ell sempre veus que hi ha una coherència en el que fa, i és un entrenador que moltes vegades ens ha fet cistelles amb molts pocs recursos, amb equips molt limitats n'ha tret molt partit.

I jo ho dic ara amb molt de respecte, i que ningú se'm enfadi, crec que el Jaume és el millor entrenador que ha tingut mai aquest club. I ho dic de veritat. Globalment. I hi ha hagut grans entrenadors aquí.

Ho dic pensant amb la feina que fa, el talent que té i amb el grau d'implicació i de comunió que ha tingut amb el projecte Manresa. És molt difícil això, perquè moltes vegades l'entrenador té l'obligació de plantar-se al despatx del director esportiu o el president i dir: si no em fitxeu aquest i aquest, com comprendran, jo puc entrenar, però em falta gent, força, talent... I el Jaume és un home que ha intentat sempre buscar primer les solucions internes, veure què podia fer i, si al final ha necessitat alguna cosa, com és lògic ho ha demanat. Ell sempre ha sabut on és i quina és la situació del club i això, per un club com el nostre, és una sort. Qui millor que ell per pilotar aquesta nau?